

Fragmenten uit *Vele vormen van spartelen*

-

Nee, ik weet het niet zo goed met symmetrie. De Taj Mahal heeft identieke gevels als vier schijnheilige gymnastensmoeltjes. Ik vermoed dat middenin dat onberispelijke steen het exacte middelpunt van de waanzin wordt berekend.

-

Hoort god bij glas of oud papier?

-

Ik beken, ik ben een humaan-extremist, zolang ik mens ben, kan ik niet anders. Ik zit in mijn menszijn ingeblikt en zal dat niet ontkennen. Er zit geen randje cavia in mij, behalve het ademhalingsmechaniek. Daarmee ben ik niet officieel humanistisch – ik zeg bijvoorbeeld niet dat de mens centraal in de wereld staat of dat ik een heilige knobbel in me meedraag, genaamd 'authentieke zelf'. Ik wil slechts erkennen dat ik vanuit persoonlijke subjectiviteit naar de wereld kijk. Als ik met een objectieve blik wil kijken, doe ik er goed aan mijn persoonlijke verkleuring te kennen.

Spelen is een losse vorm van bidden. Ik heb geen kathedraal, maar sta op sokken, gewapend met humor met ademteugen. Ik zou je zomaar een hand kunnen geven, ik ben eng. Misschien ken ik vegetariërs, ik ben eng. Hoi, ik ben mens. Ik heb darmflora en twee cruciale amygdalea om de godganse rimram aan elkaar geknoopt te krijgen. Ik ben onderhevig aan een spijsverteringsstelsel, nieuwsgierige zenuwuiteinden en celversing rondom – in dat licht is het niet raar te geloven in biodiversiteit en knetterend taalgebruik. Ik geloof in kennis én in de rimboe daarbuiten. Ik geloof in fabels als een noodzakelijk ingrediënt in integriteit. Wat niet van nut lijkt, maar toch gezegd moet, valt binnen mijn geloofsovertuiging.

-

Middenin mijn reptielenbrein, vermoed ik een pincode,
****,
ik kan zoveel waanzin bezingen als ik wil, maar ik krijg 'm niet gekraakt.
Ik heb geleerd,

ik ben geboren als halffabricaat.

Een kalf is direct getalenteerd, staat na de worp hop op vier poten en graast al geloofwaardig. Een baby daarentegen is afhankelijk. Want de schedel van een direct volleerde baby, zou te groot zijn om nog gebaard te kunnen worden.

Zodoende zit er afhankelijkheid in de grondverf van mijn herinnering. Ergens in een preverbaal walhalla blijf ik vermoeden dat Arnouds zonder ouders sterven. Dus voor ik het weet, zit ik in een sociaal netwerk,
met vergelijkbare huidskleuren en hobby's en interessegebieden,
mij wordt geleerd wat aqua- en viaducten zijn,
met de smaak van Nederlands in mijn mond,

maar in een andere taal, onbevlekt en non-existent, verstaat men mij niet. Bovendien kan ik het zekerheidshalve juridisch/contractueel niet helemaal waterdicht krijgen,
ik voel me halffabricaat.

In een onbevleete, non-existente taal, versta ik mezelf ook niet.

En de ****code kleurt mijn blik al jaren.

Het tekent mijn gelaatstrekken.

Ondertussen praat ik van aqua- en viaducten, rode lopers en stortkokers.

-

En ik zet het lijden van Christus op repeat.
En nog valt het kwartje niet.

-

Hoe lang brandt een geboortehuis eigenlijk?
Grofweg zo lang als het oeuvre van The Beatles,
korter dan opruimwerkzaamheden.

-

Het laten opgroeien van kinderen is niet de optelsom van duizenden praktische wissewasjes,
het is het trage kruien van boomwortels.

-

Als ik het humanisme goed begrijp, is schoonheid de enigste rechtvaardiging van CO2 uitstoot.
Mensen bijvoorbeeld.

(Dat van die schoonheid heb ik er zelf bij bedacht)

-

Ik heb geleerd dat Toetanchamon jong stierf aan epilepsie, misschien. Net als enkele van zijn voorouders had hij nogal wijde heupen en grote borsten. Dat wijst op een bepaalde vorm van erfelijke epilepsie, zo stelt een hedendaagse chirurg. De temporale kwab, waar epilepsie ontstaat, is verbonden met een deel van de hersenen waar hormonen worden vrijgegeven. Van mensen die aan epilepsie lijden, is het bekend dat zij visioenen kunnen krijgen of gaan hallucineren.

Ik kan er met mijn pet niet bij hoe elk ding zich voor mijn ogen materialiseert.
Wat ik aanraak, geeft een weerstand terug, bijvoorbeeld de deurklink,
ik bevestig het bestaan van dit toetsenbord met elke tik,
tiktik, ik oefen,
tiktik, ik oefen.
Ik meet mijn heupen, het stelt me gerust.

-

Soms schrijf ik heuvelop,
soms heuvelaf.

-

Arme Taj Mahal: aan het spit van je symmetrieassen, met een huichelachtige middelpunt op de snijlijn. Doe normaal,
je bent mijn navel niet.
Trouwens, ik besta al langer dan Google hoor.
Ik ben een trage leerling op gebied van bestaansrecht.

-

Gezellig, we zitten met tien mensen in een kring. We weten allemaal dat zo direct aan één van ons de prijs voor het Best Gelukke Individu wordt uitgereikt, door een betrouwbare instantie. Dat is best spannend. Eigenlijk wil ik dat wel zijn, dat Best Gelukke Individu. Het zou aardig zijn als dat erkend wordt. Dus ik word zenuwachtig. Ik krijg een trekje aan mijn oog.

De prijs blijkt tevredenheid te zijn. Maar dat heeft de winnares al. Daar maakt ze geen probleem van.

-

Dus. Ik val met 100 km/u omlaag, zie 't aardbolleke krommen, groot, blauw als een zwembad. Voor het eerst voel ik de ****code in m'n keel. Zee beneden. Sterren in mijn nek. Mijn ledematen schijnen kilometers lang, maar ik raak niets. Zelfs voorvaderen kunnen mij vallend niet bijbenen, het raast, maar drie kilometer lager trekt de Australiër die aan mij vastgeknoopt zit aan een lus en *woem*, een scherm klapt alles tot stilte open.

-

Er zijn duidelijke tekenen van god waargenomen.
Deze kameel bijvoorbeeld.

-

De perfecte mens bestaat niet. Hij of zij is niet levensvatbaar, het heeft nooit bewogen. Ieder heeft wel een kalknagel. Of een sproet desnoods. De tandheekkundige heeft altijd wat te morren. Perfectie, wat is dat? Symmetrie... een hart recht achter het borstbeen in het midden, bonzend in een ijzeren ritme, de linker- en rechter hersenhelft gespiegeld, een darmstelsel dat links- én rechtsom gaat – en als dit fotomodel wil lopen zal het tegelijk het linker als het rechter been vooruit zetten? Nee. De perfecte mens sterft als een rat. De perfecte mens stinkt uit zijn bek. Er moet een verschuiving in de symmetrie zitten om de machinerie aan de praat te krijgen, rammelend, kuchend – ik raak gebutst, verzwik een hart, ergens tussen de driewielers en de multinationals.

Er drukt ongemak door in mijn onderrug, er komt een deukje in m'n tamelijk perfecte voorhoofdskoepel.

Braaf leer ik mijn fontanel dicht, verzegel mijn naam, leer me tot vaste substantie bijeen, met aqua- en viaducten.

De nauwsluitende werkelijkheid die een mens meekrijgt, kan niet anders dan mensvormig zijn.

Het moet in de bedrading van onze zenuwbanen passen.

En wat ik meekrijg is nog smaller, ikvormiger.

Laat ik nastreven elastisch te zijn, mijn ikvormigheid op te rekken.

Soms verleer ik me het ongewisse in,

met fantasie als een Zwitsers zakmes dat méér functies biedt als het gesmolten is.

Zulk verleren geeft onverwachte doorkijkjes.

Het hele samenraapsel van restaurants, fictie en spoorlijnen bestaat uit menselijke gebaren.

In zelfrijzend bakmeel proef ik een gemotiveerde bakker.

Rond locomotieven hangt de geur van ingenieur.

Rijdend door oude steden zie ik eeuwen tegelijk.

Lachend met een negenjarige zie ik haar ineens al als vrouw van 39

en word ik weer negen.

Kijkend naar een walvis die terugkijkt naar de boot, meen ik een soort wederzijdse erkenning te proeven van onze zoogdiergelijkheid. Ik adem alleen op een andere snelheid.

Soms verleer ik me tot hier-en-nu terug.

•

En **** weet.